

”Børnenes statsminister” – A HVA!???

Af Rikke Alminde, socialrådgiver, Kirsten Henriksen, socialrådgiver, cand.scient.soc., ph.d. og Hans Horn, socialrådgiver og cand. soc. Alle fra FKSA (Foreningen til Fremme af Kritisk Socialt Arbejde).

I sin nytårstale fremhævede Mette Frederiksen, at hun som børnenes statsminister ønsker, at flere udsatte børn får et nyt hjem – formentlig underforstået: et nyt og bedre hjem – samt et ønske om, at anbragte børn får mulighed for at leve under stabile forhold. Det er prisværdigt, at Mette Frederiksen sætter fokus på børns vilkår og peger på børns behov for at leve under stabile forhold. Men man kan spørge, hvorvidt hendes svar: flere (tvangs)anbringelser og bortadoptioner nu også er det rette svar.

I forlængelse af nytårstalen slår socialminister Astrid Kragh fast i deadline: ” Det er godt nok indgribende at lade børn vokse op med omsorgssvigt” (5.1.20). Ja. Omsorgssvigt i et barns liv er indgribende og ødelæggende for et barneliv. Og omsorgssvigtede børn er klart et samfundsansvar, hvor samfundet må sætte ind i forhold til at reducere/fjerne omsorgssvigt. Men hvilke indsatser er da de rette til at modvirke børns opvækst med omsorgssvigt?

En tidligere anbragt ung mand fremhæver i relation til nytårstalen: ” Det er godt, at hun kaster ny interesse ind på det her område. Men jeg er ikke enig i, at vi burde anbringe flere børn. Det kan ikke være et selvstændigt mål at anbringe flere. Målet må være at sikre flere børns trivsel” (Information 10.1.20).

Ja, At sikre flere børns trivsel og modvirke omsorgssvigt må vel være det fornemmeste mål for ”børnenes statsminister”. Men hvordan vil hun og hendes regering leve op til det? Er der tegn på andre initiativer på området end at fjerne flere børn fra deres familier? Måske kunne man starte et helt andet sted end ved anbringelsesområdet og i stedet fjerne fattigdomsydelserne som bevirker, at en lang række børn vokser op i fattigdom. En fattigdom, som forskningen viser, har langtrækkende konsekvenser for børnenes fremtid (Lesner, 2017)udover, at det aktuelt indebærer en barndom med mange afsavn og belastninger. Afsavn og belastninger som man måske med en socialfaglig baggrund kunne betegne som statslig forårsaget omsorgssvigt.

I denne artikel vil vi slå ned på nogle fokuspunkter i relation til spørgsmålet om fattigdom og det sociale arbejde med udsatte børn:

- Beskæftigelsespolitikens dominans over socialpolitikken
- Børns liv i fattigdom – iagttaget i praksis
- Forskning om betydningen af børns opvækst i fattigdom
- Anden social lovgivning, som har indflydelse på børns opvækst i fattigdom
- Et sigende antal fattige børn bliver også fattige voksne

Beskæftigelsespolitikens dominans over socialpolitikken

De senere års beskæftigelsespolitiske dagsorden, hvor beskæftigelsespolitikken delvis har erstattet og har opnået dominans over socialpolitikken har betydet, at det sociale sikkerhedsnet under udsatte familier er svundet gevaldigt ind. De sociale ydelser, som udsatte borgere kan modtage, er systematisk reduceret ud fra et argument om, at »det skal kunne betale sig at arbejde«. Kontanthjælpsloftet og de øvrige

stramninger på kontanthjælpsområdet samt integrationsydelsen indebærer, at familier må leve i fattigdom og i særdeleshed bliver børnefattigdom en reel risiko, som for en række børn bliver en realitet.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fremhæver i juni 2019, at antallet af fattige børn er steget betydeligt de sidste par år, og at der i dag er 64.500 børn, som lever under fattigdomsgrænsen ud fra Danmarks statistiks grænse for relativ fattigdom. Af de fattige børn er knap en tredjedel i alderen 0-4 år. Det svarer til lidt mere end 20.000 børn. Medens næsten 60 pct. af alle de fattige børn er under 9 år. Blandt børnene, som lever under fattigdomsgrænsen er der 21.300 børn, som har forældre på kontanthjælp, og 18.400 børn med forældre på integrationsydelse (AE. 19.6.2019). Arbejderbevægelsens Erhvervsråd peger desuden på at i første halvdel af 2018, blev 36.000 ramt af enten kontanthjælpsloftet, 225-timersreglen eller begge dele. Blandt disse er ikke-vestlige indvandrere og ufaglærte overrepræsenteret. Ikke-vestlige indvandrere og par med børn oplever den største ydelsesreduktion som følge af 225-timersreglen, mens enlige med børn oplever den største ydelsesreduktion som følge af kontanthjælpsloftet (AE 18.10.2019).

I efteråret indførte regeringen et midlertidigt børnetilskud på 700 kr. månedligt for familier ramt af de reducerede ydelser (bm.dk), som delvis hjælper nogle af disse børn ud over fattigdomsgrænsen. Tilskuddet skønnes ifølge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd at løfte ca. 3.800 børn ramt af kontanthjælpsloftet over fattigdomsgrænsen, mens tallet er knap 2.400 for børn ramt af integrationsydelsen (AE, 30.9.2019).

Senest har Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i januar 2020 fremhævet, at flere års stigning i fattigdom er stagneret, og at antallet af børn, der lever i fattigdom er faldet, og formentlig vil falde yderligere som følge af de midlertidige børnetilskud. Men på trods af dette fremhæver AE, at problemet med børnefattigdom ikke er løst. "Der findes stadig kommuner, hvor hvert 10. barn er under fattigdomsgrænsen, og i 25 kommuner er andelen af børn under fattigdomsgrænsen steget fra 2017 til 2018" (AE 7.1.2020).

Første spadestik til at fjerne fattigdomsydelserne er altså taget i og med indførelsen af det midlertidige børnetilskud. Men i stedet for at vente på den såkaldte ydelseskommisions konklusioner burde regeringen – som hævder at være på børnenes side - så ikke afskaffe fattigdomsydelserne helt nu og her (Information 04.09,19) og hermed ikke nøjes med et lille spadestik; men i stedet gøre en mere virksom indsats for reelt at reducere børns opvækst i fattigdom?

En opvækst i fattigdom som har langsigtede konsekvenser og kan iagttages i hverdagens sociale arbejde med udsatte børn og unge. Såfremt man som fagperson har et blik for betydningen af opvækst i fattigdom.

Børns liv i fattigdom – iagttaget i praksis:

Som socialrådgiver ansat i en kommune på landet, møder man som fagperson, der kommer rundt på skoler og i daginstitutioner i kommunen en række børn og forældre, hvis hverdag er præget af fattigdom:

Fattigdom i familier kommer til udtryk på mange måder. Vi ser børn, der ikke har overtøj tilsvarende vejret, ikke har råd til at komme med på skoleturen, ikke holder børnefødselsdag og ikke har madpakke med og i nogle tilfælde stjæler andre børns madpakker. I de fleste familier, hvor pengene er små, er det ikke kun forældrene der stresses af den belastede økonomi, men i skolegården opleves børn, der er ulykkelige fordi vinterstøvlerne er gået i stykker allerede i november måned. Vi møder børn, der allerede i førskolealderen, forholder sig til familiens økonomi og venter på børnepengene.

Fattigdomsproblematikker er ofte til stede i de socialt udsatte familier, som har sag i familieafdelingen i kommunen. Fattigdom er ikke et problem, som familieafdelingen grundlæggende kan løse. Fattigdommen affødes af strukturelle forhold samt af lovgivninger, som familierådgivere ikke har bemyndigelse indenfor. De kan bevilge enkelttydelser i medfør af serviceloven, men f.eks. ikke løbende bevilge hjælp til nødvendig medicin. En sådan hjælp løser jo derfor ikke familiens fattigdomsproblematik, og afbøder heller ikke den stress, som affødes af usikkerhed og afhængighed af hjælp. Imidlertid er det væsentligt for familiens samarbejde med familieafdelingen, at dens liv i fattigdom ses og forstås. Nogle socialrådgivere på familieområdet ser familiernes liv i fattigdom. I et sådant samarbejde ser vi, at de afledte konsekvenser af fattigdom ofte bliver en del af den handleplan, der arbejdes efter i en socialsag, og nogle konsekvenser forsøges afbødet. Vi oplever en stor velvillige blandt de voksne, der er sammen med børnene i dagligdagen. Der findes løsninger, så barnet alligevel kommer med til fødselsdag, får et par vinterstøvler i november eller låner en cykel, så de kan deltage i trafikdagene i skolen. Vi ser dog også, at det for mange er grænseoverskridende at tilbyde hjælpen, og samtidigt at familierne kan have svært ved at tage imod den tilbudte hjælp. Vi oplever familier, der føler, at de står i gæld til de andre børns forældre, klasselæreren eller pædagogen. Almisserne afhjælper en konkret og betydende problemstilling i barnets liv, men hvilken følelse efterlader man forældre med, der afhængige af almisser, for at hjælpe deres børn i trivsel? Og hvad betyder den følelse for deres forældreskab? Og hvad betyder det, at f.eks. vinterstøvlerne er en klassekammerats storesøsters aflagte, som skulle have været kasseret, for barnets hverdag i klassen blandt de øvrige elever?

De afledte problemer af fattigdom kan være endnu mere komplekse:

- Vi ser familier, hvor der er vold i parforholdet, men hvor forældrene bliver sammen, fordi et brud vil betyde, at den ene eller begge ender i fattigdom. Måske de kan se, at det ikke er muligt at blive boende nær den skole, som børnene kender og trives i.
- Vi ser familier, der tilbydes forældrekurser, men ikke har råd til at transportere sig derhen eller ikke kan, da de ikke ejer en bil. De mister derfor muligheden for deltagelse.
- Vi ser forældre, der ikke har råd til at betale den medicin, deres barn eller de selv har behov for.
- Vi ser, at sammenbragte familier kan have svært ved at finde boliger, de kan betale, og som kan rumme hele familien.

I praksis ser vi, at der er en synergieffekt mellem fattigdom og andre sociale problemer.

- Moren, der i forvejen har svært ved at sætte grænser for sit barn, får det betydeligt vanskeligere, når hun ikke har råd til at tage sin ADHD-medicin.
- De børn, som har oplevet forældres svære skilsmisse og pludselige skal omstille sig til at leve sammen med måske tre nye søskende hver anden uge på alt for lidt plads, får ikke nemmere ved at tackle problemstillinger og sorgen forbundet ved at være skilsmissebarn.

Forskning om betydningen af børns opvækst i fattigdom:

Forskningen underbygger oplevelsen af, at der i praksis ses en synergieffekt mellem fattigdom og andre sociale problemer. Forskning viser, at når familierne presses økonomisk, forøges deres stressniveau ganske betragteligt og hermed forøges en risiko for omsorgssvigt. Alligevel er der gennem de senere år gennemført lovgivning, der udsætter en række børnefamilier for fattigdom. I familierne er der ikke råd til

fritidsinteresser, tøj eller fødselsdage, og børnene har ikke madpakke med i skolen. Forskningen påpeger, at de pressede forældre har svært at være nærværende og omsorgsfulde over for børnene. Påvirkninger i familien som bevirker en øget risiko for, at børnenes udvikler behov for særlig støtte (Nørup, 2017).

AE fremhæver i en nylig rapport, at et liv i relativ fattigdom indebærer ” en tilværelse, der ligger meget langt fra den almindelige tilværelse i samfundet, men ikke nødvendigvis en tilværelse med store, basale afsavn”. Men afsavn, der i et børneliv er betydningsfulde og indebærer, at grundlægende behov ikke bliver opfyldt. ”Over halvdelen af familierne svarer, at de ikke har kunnet købe nødvendigt fodtøj eller jakke, som vinterstøvler og vinterjakke, til deres børn. I hver tredje familie har man også måtte undvære at holde børnefødselsdag på grund af økonomien (...) I to ud af tre familier, oplever de, at den dårlige økonomi påvirker børnenes trivsel negativt. Samtidig har mange af forsørgerne i disse familier et svagt socialt netværk, da knap hver tredje kun ses sjældent eller aldrig med familie eller venner, og 15 pct. slet ikke har nogen, der kan træde til, når de har brug for hjælp. De familier er i en særdeles udsat position, da der ikke skal meget til for at vælte hele korthuset” (AE7.1.2020).

Samtidig viser forskning, at en række fagfolk på børne- familieområdet (som socialrådgivere, sagsbehandlere, skolesundhedsplejersker, lærere) ikke ser og forstår fattigdommens ansigter, når de møder udtryk for den blandt børnene, og derfor ikke forholder sig hertil i arbejdet med børnene og i samarbejdet med familierne. I stedet fokuseres der på relationerne mellem barn og forældre (Jacobsen&Nørup&Krogh Petersen, 2018). Der tilbydes hermed udsatte børn og familier sociale indsatser, der ikke modsvarer de behov, som børnene og forældrene reelt har. De sociale indsatser vil dermed ikke kunne bidrage til de nødvendige forandringer i de udsatte børns tilværelse.

Nogle fagfolk ser dog familiernes fattigdom, og forskning understøtter sådanne fagfolks oplevelser i praksis. Der er børn, som lider både materielle og sociale afsavn. De har ikke tøj og fodtøj svarende til årstiden. ”De lider afsavn i forhold til adgang til sund og varieret mad, nyt tøj, aldersvarende elektronik samt ordentlige boligforhold.” De bor i usunde boliger med for lidt plads. De mangler ”muligheden for at dyrke fritids- og sportsaktiviteter og deltage i sociale arrangementer” (Petersen & Nørup, 2017). Børn fortæller om at blive kaldt nasserøv og blive mobbet grundet familiens dårlige økonomi og børn, hvis bekymringer først og fremmest går på, hvorvidt der nu er mad nok, og f.eks. som storesøster begrænser sine egne måltider, for at søskende kan blive mætte (ibid.). Den manglende ernæringsrigtige og tilstrækkelige kost og de ofte dårlige boligforhold bevirker også dårlige helbredsforhold og dårlige tænder samt øget risiko for en række sygdomme. De dårlige helbredsforhold har afsmitning ind i voksenlivet, også selvom de skulle lykkes med at opnå uddannelse og et godt job(ibid.).

Betydningsfulde konsekvenser er tillige, at børn i fattige familier ofte mister mulighederne for social deltagelse. Et børneliv i fattigdom ”rummer en voldsom social slagside, som gør barnet ude af stand til at deltage i en række fællesskaber, der er vigtige både for barnets trivsel her og nu og for dets udviklingsmuligheder og fremtidschancer på lang sigt. Det skaber et b-hold af børn, som ufrivilligt og uden skyld vokser op under meget dårlige (...) vilkår” (Krogh Petersen& Nørup, 2017)

Med regeringens påpegede løsning: Anbring børnene, pålægges forældrene skylden for en opvækst, som ikke anses for at rumme tilstrækkelige gode og udviklende vilkår for et barn. Imidlertid kan der i en række familiers tilfælde være tale om, at vi i den sociale indsats overser, at dårlig økonomi skaber dårligere

forældre(Nørup, 2017), således at det er fattigdommen – og hermed den svigtende velfærdsstat, der er synderen – og ikke forældrene.

Anden social lovgivning, som har indflydelse på børns opvækst i fattigdom

Udover de reducerede sociale ydelser til forældrene som følge af beskæftigelsespolitikens dominans over socialpolitikken har også andre nylige lovgivningsmæssige tiltag betydning for spørgsmålet om en opvækst i fattigdom og på de sociale indsatser i relation til udsatte børn og unges livsvilkår.

Sanktion ved skolefravær:

Vi ved, at fattigdom i børnefamilier har store konsekvenser for børns opvækst. Alligevel vælger man at sanktionere ved træk i børnefamilieydelsen, når familier/ børn har det svært. Det er en logik, der er svær at følge. Vi ser det senest ved indførelse af regler om, at forældre, hvis børn der har mere end 15 % ulovligt fravær i skolen, skal trækkes i børnefamilieydelsen. Denne lov rammer familier, som i forvejen har det svært. En økonomisk sanktion hjælper ikke børn, der har angst, har oplevet mobning eller et barn, der ikke trives i de rammer, der er i skolen i dag. Det er i forvejen en stor belastning for forældre, når børn vægrer sig mod at komme i skole. Den økonomiske sanktion forværrer kun familiens situation.

Lovgivningen er endnu ikke er fuldt implementeret. Vi ser dog allerede nu i socialt arbejdes praksis, at reglens tilstedeværelse skaber et udfordret samarbejde mellem skolen og familierne, fordi der pludselig er penge involveret. Lærerne, der er barnets hjælper, når det har svært ved at træde ind i klassen eller sige farvel til forældrene, er også dem, der underretter kommunen om barnets fravær. En konsekvens som allerede ses i praksis i dag er, at børnene af forældrene bliver fortalt, at de er syge, så fraværet gøres lovligt. Barnet får en forvrænget selvforståelse og endnu svære ved at arbejde med den reelle årsag til skolefraværet. Der er stor debat om, hvorvidt vi i Danmark diagnosticere for mange børn. Er det barnet, der ikke passer ind, eller er det rammerne, der favner for få børn? Med de nye regler om fravær er det meget sandsynligt, at der fra forældrenes side vil være endnu større pres for at få børn og unge udredt i psykiatrien, og at skolefraværet dermed lovliggøres,, hvilket får langsigtede konsekvenser for barnets liv i relation til uddannelse og fremtidige erhvervs muligheder. Samtidig kan de økonomiske sanktionsmuligheder i socialpolitikken åbne op for det paradoks, at rådgiverne på familieområdet kommer til at befinde sig i et yderligere krydspres mellem lovgivningens forskellige herskende rationaler. Mellem et rationale: pisk (sanktion) og et andet rationale: hjælp (bevilge støtte), således at rådgiveren qua lovgivningen er tvunget til at sanktionere og trække i børnefamilieydelsen (et skal krav); men samtidig har forståelse for betydningen af familiens fattigdom. Man kan synes, at lovgivningen på en måde – skizofrent – tvinger dem til at handle mod deres bedste socialfaglige vurdering, og at de derfor efter sanktionen bevilger enkelt ydelser for om muligt at kompensere for nogle af børnenes og familiens afsavn som f.eks. vintertøj og betaling af fritidstilbud.

Anden lovgivning som regeringen fremhæver på børneområdet; men som ikke modvirker risikoen for opvækst i fattigdom – mellemkommunal refusion og anbringelser

Det er bogstaveligt talt på en billig baggrund at Mette Frederiksen påtager sig prædikatet børnenes statsminister. Fremfor at modvirke fattigdom, skal børnene anbringes. Er det nødvendigvis det bedste for

børnene, og hvem skal betale for anbringelserne? Umiddelbart er der ikke noget der tyder på at regeringen kommer med en pose penge til de flere og tidligere anbringelser. Ved regeringsseminar d. 13.01.20 påpeger Astrid Krag, at der varsles ændring af refusionsreglerne.

"...den enkelte kommune får refunderet en større del af udgifterne for anbringelser". Og i samme sætning foreslår Astrid Krag "en mere solidarisk finansiering, hvor fællesskabet [læs: de velstillede kommuner] påtager sig en større del af ansvaret" (Altinget.dk, 13.01.20 16.45).

Regeringen vil altså sende regningen videre til kommunerne, hvilket i praksis kommer til at betyde, at kommuner med færrest anbringelser kommer til at betale. Der tages altså penge fra de velstillede kommuner som gives til økonomisk svage kommuner. Det er for så vidt ikke vores anke, men hvorfor ikke bare sige det som det er, i stedet for at tale i tungen under parolen: Danmark er for lille til store forskelle - og give indtryk af, at man som regering kommer med en forsinket julegave. Det her ligner kommunal udligning i miniature udgave, hvor det formentlig mere vil være reglen end undtagelsen, at økonomisk svage kommuner ikke synes, at de får nok ud af udligningen, imens de velstillede kommuner synes, at de betaler for meget. Men hvorledes forebygger det, at børn vokser op i fattigdom?

Et sigende antal fattige børn, bliver også fattige voksne

En opvækst i fattigdom har afgørende betydning for børnenes livskvalitet som børn. Men det får også afgørende betydning senere i livet. Både dansk og international forskning viser, at en opvækst i fattigdom medfører forøget risiko for et liv i fattigdom også som voksen. Blot et års fattigdom i barndommen kan få langsigtede negative konsekvenser i voksenlivet i form af gennemsnitlig kortere uddannelse, lavere disponibel indkomst og en generelt svagere tilknytning til arbejdsmarkedet end jævnaldrende, som ikke er vokset op i fattigdom (Lesner, 2017). Desuden har de ifølge Lesner, såfremt de er i beskæftigelse dårligere jobs m.h.t. indtægt og arbejdsvilkår (Lesner, 2017) og en højere risiko for nedslidning og arbejdsskader samt for at miste tilknytningen til arbejdsmarkedet for tidligt i voksenlivet (Krogh Petersen & Nørup, 2017). Ligeledes påviser Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, at opvækst i fattigdom øger risikoen for et voksenliv i fattigdom. Dog ser uddannelse ud til at udgøre en væsentlig faktor til at mindske risikoen. "Særligt de børn, der vokser op blandt de fattigste og samtidig ikke får en uddannelse, har stor risiko for selv at havne blandt de fattigste som voksen. Er man i den fattigste femtedel som barn og samtidig står uden uddannelse som voksen, så havner 55 pct. selv blandt den fattigste femtedel som voksen (AE. 2.7.2018). Gennemførelse af en erhvervsfaglig uddannelse kan mindske denne risiko (ibid.). Men ifølge Lesner kommer gennemførelse af uddannelse ikke "af sig selv". Opvækst i fattigdom påvirkes både barnets uddannelsesmuligheder, dets netværksdannelse og barnets beslutningstagning i forhold til sin fremtid. Forhold der alle påvirker dets fremtidige beskæftigelse og livsvilkår som voksen (Lesner, 2017). Derfor er kraftigt fokus på at støtte barnets skolegang (også) afgørende vigtigt for børn, der vokser op i fattigdom.

Så fremfor primært at fokusere på anbringelsesområdet var det måske en ide for "børnenes statsminister" også at interessere sig for dels at iværksætte tiltag, der reelt reducerer børnefattigdom, som at fjerne fattigdomsydelserne, dels i langt højere grad aktivt at understøtte, at børn fra fattige familier ikke oplever sig udenfor i uddannelsessystemet og opnår en erhvervsfaglig uddannelse.

Vi vil ikke afvise, at flere børn kan have behov for at blive anbragt eller måske snarere, at flere børn kan have behov for at blive anbragt tidligere, end det er tilfældet nu, hvor børn især anbringes i en sen alder.

Men at betragte anbringelse som et quick-fix, vil være forfejlet. I stedet bør ”børnenes statsminister” medvirke til, at langt færre børn lever i udsathed og oplever den omsorgssvigt, der forårsages af en fattigdom, som velfærdsstaten kan modvirke. I stedet burde regeringen muliggøre, at langt flere (alle) børn opnår mulighed for at leve et godt og værdigt børneliv – så vidt muligt – sammen med deres familie. Derfor skal opfordringen lyde til regeringen: Afskaf fattigdomsydelserne nu!

Litteratur:

AE. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: ”De fattigste har sværere ved at bryde den sociale arv” . Jonas Schytz Juul og Solveig Prag Blicher. 2. juli 2018

AE. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: ” Fattigdom i Danmark . I Danmark er der 20.000 fattige børn under 5 år. Sune Caspersen. 19.6.2019.

AE: Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: ” Fattigdom i Danmark . Regeringen løfter flest børn ramt af loftet over fattigdomsgrænsen. Sune Caspersen. 30.9.2019

AE: Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: ” Personer ramt af kontanthjælpsloftet” , Cathrine Falbe Pedersen & Emilie Agner Damm, 18.10.2019

AE: Arbejderbevægelsens Erhvervsråd : ”Flere års stigning i fattigdom afløses af stagnation” . Sune Caspersen. 7.1.2020

Altinget.dk, 13.01.20 16.45

BM.dk: PRESSEMEDDELELSE / 03. september 2019: ”Politisk aftale: Fattige familier får midlertidigt tilskud”. <https://bm.dk/nyheder-presse/pressemeddelelser/2019/09/politisk-aftale-fattige-familier-faar-midlertidigt-tilskud/> lokaliseret 28.1.2020

Deadline 5.1.2020: Esbern Krause Kjær: Interview med socialminister Astrid Kragh

Information 10.1.2020: Ulrik Dahlin ” Elliot: Derfor blev min anbringelse god”

Information 04.09,19: Sebastian Abrahamsen: Leder: ” Regeringen tager første skridt mod bekæmpelse af fattigdom – nu mangler det næste”

Jacobsen, Betina & Nørup, Iben & Krogh Petersen, Stina (2018). Child poverty in Denmark: Balancing adult work discipline and child welfare in social work?. Institut for Sociologi og Socialt Arbejde CARMA - Center for Arbejdsmarkedsforskning Det Samfundsvidenskabelige Fakultet. Paper presented at ESWRA 2018, Edinburgh, <https://vbn.aau.dk/da/publications/child-poverty-in-denmark-balancing-adult-work-discipline-and-child> lokaliseret 29.1.20

Lesners , Rune (2017) “ The long term effect of childhood poverty” . J Popul Econ <https://doi.org/10.1007/s00148-017-0674-8>. https://library.unej.ac.id/repository/The_long-term_effect_of_childhood_poverty.pdf. Lokaliseret 28.1.2020

Nørup, Iben (2017) Kronik: ” I den sociale indsats overser vi, at dårlig økonomi skaber dårligere forældre” Information d. 5.12.2017

Petersen, Stina Krogh & Nørup, Iben (2017) Kontanthjælpsloftet bliver dyrt på sigt. Politiken. 11.4.2017. Fra forskningsprojektet: Konsekvenser af relativ fattigdom for børn og unges trivsel og livschancer ved Nørup, Iben (PI) Petersen, Stina Krogh (PI) Jacobsen, Betina (PI) Hansen, Nanna Vinberg (Project Participant), Department of Sociology and Social Work CARMA - Centre for Labour Market Research The Faculty of Social Sciences. <https://vbn.aau.dk/en/projects/konsekvenser-af-relativ-fattigdom-for-børn-og-unges-trivsel-og-lij>. Lokaliseret 30.1.2020.